పొట్టి పహిల్వాన్

తెల్లవారి పొద్దుపొడుస్తుండగానే మా రెడ్డొచ్చి,
వాడు గసపెట్టుకుంటూ పరుగెత్తి వచ్చి — "బాబ్బా! బాబ్బో. బాబూరావు చచ్చిపోయాట్ట. జనమంతా గుంపులు గూడారు...." అని చావువార్త చెప్పాడు! కొండ విరిగి నెత్తిన పడినట్లు లేదు కానీ. ఎన్నాళ్లో వర్షం కురిసినంత విస్మయం కలిగింది! మనిషి హృదయంలో ఏదో మూలన నిక్షిప్తంగా వుండే జాలిలాంటిదేదో నా మస్తిష్కాన్ని కంపించేటట్లు చేసింది! మానవతీ ధర్మాన్ని ఎలబెట్టుకుంది మనస్సు! చొక్కా వేసుకుని నేను బయల్దేరాను బాబూరావును చూట్టానికి!

ఆ వేళ్యాసరికి ప్రదేశమంతా కోలాహలంగా వుంది! జనం. జనానికి మించిన పోలీసువాళ్ళతో సమరభూమిలా తయారైంది ఆవీధంతా! నేను ఆశ్చర్యపడకుండా వుండలేకపోయాను! మామూలుగా మనిషిచస్తే. పోలీసులు హాజరు కావలసిన అవసరంలేదు. పోలీసుల వుపిక కనిపించిందంటే ఏదో వైపరీత్యం చోటుచేసుకున్నదని అర్థంచేసుకోవచ్చు! అడుగును రెండింతలు చేస్తూ జనసమూహాన్ని సమీపించాను! నేను గ్రహించిన మరొక విషయమేమంటే అది బాబూరావు ఇల్లుకాదు! కాలేజీ లెక్చరర్ శ్రీని

(24వ పేజీ తరువాయి)

పేర్లు వ్రాసేసాను.

రాత్రి పదిన్నర. పదకొండు గంటల మధ్య వారు చివరిసారిగా కొంచం గ్లూకోజు నీళ్ళు పుచ్చుకుని మరణించారు.

హస్పటల్ అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది.

హెడ్ నర్సు పడుకున్నట్లుంది.

తలుపు గడియవేసి ఉంది.

వారు మరణిస్తే నా కళ్ళంట నీళ్ళయినా రాలేదు, నా గుండె అంతకుముందే చచ్చిపోయింది. నా స్వామికి వినవపయ వాలతో శ్రద్ధాంజలి ఘటించాను.

డ్రాయరు సొరుగులో విషం సీసా నన్ను చూచి నవ్వుతూంది.

జాలిగుండెలుగల మానవులెవరైనా ఉంటే వాళ్ళాంటివాళ్ళకోసం కన్నీరు కార్చకపోయినా మా స్త్రీల గ్రంథాలు కొంచెం బాగుపడేట్లు ప్రయత్నం చెయ్యండి.

తరువాత 'ఆడజన్మ' కర్తవ్యం.

★

[illegible] ఒక పెద్ద మనిషి [illegible] అలాంటి అప్రశస్తం [illegible] [illegible].

[illegible] పంచాయితీ పూర్తి చేసుకుని [illegible] వెళ్ళిపోయారు, బాబూరావు [illegible] హాస్పిటల్‌కు తరలించుకుని వెళ్ళగా, శ్రీనివాసరావు చేతులను సంకెళ్ళు అలంకరించాయి. ఒక్క క్షణం [illegible] కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగినయ్. విషయాన్ని వివరంగా తెలుసుకుని యింటికి వచ్చాను. ఏం చెయ్యాలన్నా బుద్ధి పోవటం లేదు; శ్రీమతి కాఫీ పట్టుకొచ్చింది. ఇంకా ముఖం కడుక్కోలేదన్న సంగతి జ్ఞప్తికి వచ్చింది. ఐదు నిముషాలలో దంతధావనం ముగించి కాఫీ సేవించాను. మనసు తేలిక పడినట్లయింది. సిగరెట్ వెలిగించాను. శ్రీనివాసరావు భవిష్యత్తు కళ్ళ ముందు మెదిలి కంగారుపడిపోయింది హృదయం. విద్యాధికుడు సంస్కారవంతుడు అయిన మనిషి ఆధ్యాత్మిక ప్రవృత్తిలో నున్న శ్రీనివాసరావుకు జీవితంలో ఎంతటి అకార్యం చేయవలసి వచ్చింది. దాని ఫలితం ఎంత భయంకరమైనదో ఊహించుకుంటే ఊపిరి స్తంభించిపోతున్నట్లుంది. సిగరెట్ కాలిపోయింది. ఆలోచనలు ఆగిపోలేదు. మరొక సిగరెట్ ముట్టించాను. తెలుసుకున్న విషయాన్ని తిరగతోడసాగింది మనసు.

బాబూరావు ఆ తాలూకా కేంద్రంలో మకుటం లేని మహారాజు. మనిషి చాలా పొట్టిగా వుంటాడు. [illegible] కండలు తిరిగిన శరీరంతో అపర భీముడిలా వుంటాడు. సహజంగా అమరిన శరీరాకృతికి సాధనవల్ల లభించిన మల్లయుద్ధ ప్రావీణ్యత కూడా తోడవటంతో బాబూరావు కత్తికి ఎదురు లేకుండా పోయింది. ఒక శుభముహూర్తమున తిరుపతి వెళ్ళి తల గొరిగించుకుని పహిల్వానులకు ప్రాధమిక అలంకారమైన బోడిగుండును జోడించుకున్నాడు. అచిరకాలంలోనే ప్రజలు బాబూరావును పహిల్వానుగా గుర్తించారు. టౌన్‌లో పొట్టిపహిల్వాన్ అంటే సింహస్వప్నం. పిల్లలు కూడా నీళ్ళు తాగవు. బడిపిల్లలు మాత్రం పొట్టిపహిల్వాన్‌ను భీముడిగా ఎంచక బకాసురిగా వర్ణించసాగారు. అందుకు కారణం లేకపోలేదు. కనీసం రెండు కోళ్ళు, పదిగుడ్లు, తవ్వెడు పాలన్నా లేందే పొట్టి పహిల్వాన్‌కు ఒకపూట ఉపాహారం పూర్తికాదు. అసలు ఆహారం విషయం వివరిస్తే బకాసురుడే నయం అనుకుంటారు. ఎవరయినా అంటే పొట్టి పహిల్వాన్ దారంట వెళ్తుంటే వెనకటికి [illegible] జాంనగరు పట్నంలోకి వచ్చినట్లుంటుంది.

ఒకవాడు ఓమితాయి అంగడి షావుకారు వోర్చుకోక, అవతల ప్రక్కగా పోతున్న బాబూరావును వేలెత్తి చూపిస్తు "అడుగో పొట్టిపహిల్వాన్...." అంటూ పక్కవాళ్ళకు చెప్పాడు. ఆమాట విన్న బాబూరావు ఏంచేశాడో చెప్పలేము కానీ. షావుకారుకు మూణ్ణాళ్ళవారం రోజులవరకు అంగడి తెరిచే వసిలేక పోయింది. అప్పటికీ యిప్పటికీ "బాబూరావ్ పహిల్వాన్ గారు...." అంటుంటాడు.

పొట్టి పహిల్వాన్ ఆగ్రహానికి గురియై పిచ్చడకొట్టబడిన వారిలో దొంగసారాడబో

మేనేజర్ వీరాస్వామి. మిరపకాయబజ్జీలమ్మే రంగయ్యశెట్టి. సినిమా హాలు గేటు కీపర్ పకీరయ్య, ఇస్త్రీబట్టల ఈరయ్య. పూలమ్మే పకీర్‌సాహెబ్? చిల్లరకొట్టు చిదంబరం ముఖ్యులు ఏ కంట వచ్చో హఠాత్తుగా చచ్చిపోతే చందాలు వేసుకునైనా శవాన్ని శ్మశానానికి సాగనంపుదామని వాళ్ళందరికీ తలంపు వుంది! లోకుల్ని పీడించి బ్రతికేవాడంటే ఎవరికైనా మంటగానే వుంటుంది మరి! బాబూరావు బ్రతుకు మరీ హీనం! అయినా తను రాజాలాగా జీవిస్తున్నట్లు చెప్పుకుంటాడు. చెప్పించుకోవడమంటే ఏ మధబందుకీలో, బతికిన్నెకీలో నీది పోతుంటాడు, అన్నంత పని చేసేస్తుంది కూడ? మానవత్వమంటే మనుష్యుల్ని తింటమనే కొత్త సిద్ధాంతమొకటి లేవదీశాడు ఆమధ్య! ఒకసారి పోలీసు యోధులు బ్రతిమాల్తూ, ఏమండీ బాబూరావు పహిల్వాన్‌గారూ ఆ బీడీకొట్టు చీమిడీ ముక్కు వెధవ మళ్ళీ చీమిడి కారకుండా చేశారట! ఏం తప్పు చేసాడు వాడు, అల్లాడిపోతున్నాడు. అని అడిగితే వాడు బీడీకట్ట యియ్యలేదు ముక్కు పట్టుకున్నాను అంటే ... మేం తింటానికి పుట్టాం. ఈ ... కలిపి పోషించాలి! ఎందుకు అడిగినాది గతి నేను నీతో చెంపచే తెలియజెప్పటం నా విధి లేకపోతే నేను బతికేదెట్లా? కాకపోయినా ఒకమాట అడుగుతా మీ పోలీసోళ్ళకు యిటాంటి పోరంబోకు కేసులు తప్ప మరేవీ దొరకవాయేం? మాటిమాటికీ యిట్టా వస్తున్న నిలేసి అడిగితే మీ మర్యాదకూడా మందిలో సమూనమవుతుంది తెలిసిందా! అని తనదైన రీతిలో హెచ్చరికను వినిపించాడు బాబూరావు. అప్పటినుంచి పోలీసులు కూడా బాబూరావును గౌరవప్రదంగా చూడసాగారు.

సన్యాసుల సంగతి అలావుంచితే ఇక లక్ష్మీపతుల సంగతి మరీ అన్యాయం దారిని పోయేవాళ్ళను పనిగట్టుకు పిల్చి కానుకలు సమర్పించుకోడం రివాజయిపోయింది. పోనీ బాబూరావు రాత్రి అంతా ఘూర్ఖాలాగ గస్తీ తిరిగి సంరక్షిస్తాడేమో అంటే అదీ లేదు అంబోతులా మేసి బలుస్తున్నాడు! రాను రాను అరాజకం అధికమై పోయింది.

విద్యావంతులంతా సంఘటితమయి

"ఈ హోటల్లో వాకవన్నీ నిరపాయంగా జరుగుతాయంటావా?" అన్నాడు కస్టమర్.

"ఓ! గ్యారంటీగా, మీ సొంత యిల్లులా వుంటుంది. మీ కిక్కడ" అన్నాడు హోటల్ మేనేజరు.

"చచ్చేం. అయితే వెంటనే వెళ్తాను. ఇక్కడకొచ్చినా ఇంటి దగ్గరాగే బాధలు వెంటపడతాయనుకోలేదే!"

పెద్ద పి[illegible]ను రిపోర్టుతయారుచేసి యిద్దా మనుకున్నారు. ప్రభుత్వాన్ని కదిలించి పొటీపహిల్వాన్ ఆటకట్టిద్దామని వాళ్ళ దృఢ సంకల్పం. కాని ఒక అను మానం రావేసచ్చింది. ఆసలు వీళ్ళం దరికీ నాయకుడెవరన్న ఆచూకీ బాబూ రావు ఎలాగో తెల్సుకుంటాడు. తెల్సు కున్న మరుక్షణమే ఎముకలేరి తప్ప వేస్తాడని ఎవరికివాళ్ళు హడలిపోయారు. తమ సంకల్పానికి ఏకగ్రీవంగా తిలోద కాలిచ్చుకున్నారు. ఆసంగతి తెలిసిన బాబూరావు యింకా ధైర్యంగా కాల రేస్తాడు,

రెండుమూడు హైస్కూళ్ళున్నాయి. ఒక కాలేజీవుంది కూడా. విద్యార్థులను సమీకరిస్తే ఐదు వందలకు పైగానే సంఖ్య తేలుతుంది! వాళ్ళ అండదం డలతోనైనా బాబూరావును యమసదనా నికి పంపాలని మరికొందరు చిన్నకారు పహిల్వానులు భారీఎత్తున ప్రయత్నాలు సాగించారు. కాని, వాళ్లవల్ల కాలేదు. ఎంతసేపటికీ దూరంగావుండి రాళ్ళ

తువ్వాలమో, తిట్లు తిట్టకపోతే చేతావ గావి అమాంతం మీదపడి కొట్టటానికి సాహసించలే దార్ఢ్యం ఒక్కడికే భయం. ఎవడిచెయ్యి ముందుగా పోటీ సహించ్యాన్ పిడికిలి దెబ్బతో జీవయాత్ర చాలించవలసివచ్చేదేమోనన్న భయాన్ని ప్రతి ఒక్కరూ గుర్తించారు. తన్నమాట! పోనీ చిన్నకారు పహిల్వానులైనా ముందడుగు వేయలేదు! ఏమైతేనేం, బాబూరావు జీవితం నిత్య కల్యాణం, పచ్చతోరణంలా వుంది!

సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ సుందరామయ్యగారు బాబూరావు దుర్మార్గాలను, దౌర్జన్యకాండను కళ్ళారా చూస్తూ, మౌనంగా వూరుకోవటం చాలామందికి ప్రశ్నార్థకమైన విషయమైంది. ఏవో తప్పుడు కేసులు బనాయించి కటకటాలమధ్యతోసి మాడిపోయేట్టు చేయగల ప్రభుత్వం ఖైదీలను మాడి చంపాలని అరకొర ఆశతో మాత్రమే పోషిస్తుందని తెలియదు. అందులోనూ బాబూరావులాటి వ్యక్తులు పీరపించటానికి ఏండ్లు చాలవు.

ఓమారు సదరు పెద్దలందరూ సుందరరామయ్యగారిని కలుసుకుని తమ ఆవేదనను విన్నవించారు. ఆయన ఒక చక్కటి చిరునవ్వు వాళ్ళ మొహాన విసిరి, "చూడండి సార్, బాబూరావు అవ్ కోర్స్ కొన్ని అత్యాయాలు చేస్తున్నాడనుకోండి. మనం మాదపట్టు పోవాలి, ఎందుకంటే ఈ రోజులలో బాబూరావులాటి వ్యక్తులు అవసరం దేశానికి ఎంతయినా ఉంది. పైగా యేటు స్పోర్ట్స్ పోటీలలో మన టౌన్ తరపునుంచి సంపాదించే విజయాన్ని సాధించటం తథ్యం. అది ఎవరికి గర్వకారణమంటారు? మన పురజనులకు! మన టౌన్‌కే కాదు అఖిలాంధ్ర ప్రదేశ్‌కే గౌరవప్రతిష్ఠలు తేగలిగిన అవకాశాలున్నాయి. పదే మీరు వెళ్ళండి. నేను బాబూరావుతో మాట్లాడతాను." అని పొమ్మన్న వాక్యాలతో సమాధానపరచి పంపారు.

అలాగ టౌన్‌లో ఎవరికివాళ్ళు సమస్యను పరిష్కరించుకోవటం, ఒకగొట్టుకో

పెద్ద పట్నంలో అందమైన హోటల్లో :—

ఒక కస్టమర్, (సర్వర్‌తో) :— ఆ ఎదురుగా వుండే రూమ్‌లో ఆవిడ మంచిదేనా?

సర్వర్ :— ఓ! చాలా మంచి వారండీ, ఆమె!

కస్టమర్ :— నీ కెట్లా తెలుసు?

సర్వర్ :— వారికి పెండ్లి అయినప్పుడల్లా హనీమూన్‌కి మా హోటలుకే వస్తారు

సట మేగాని పరిష్కరించుకోలేక పోతున్నారు. టౌనులోని పదేళ్ళమంది జనులు కలిసి పహిల్వాన్ను పోతిపెట్టటానికి నిర్ణయించుకున్నారు. కడకు ఆ పథకాన్ని ఆలోచించిందీ, అమలులో పెట్టటానికి ప్రోత్సహించిందీ కాలేజీ లెక్చరర్ శ్రీనివాసరావని ఎవికిటి. వివాదాలు దైవానికే తెలుసు. ఇంత దాకా వచ్చేవి కానీ ఏదీ అర్థం కాదు. సాయంత్రం అదలావుండగా మరో సంఘటన జరిగింది.

బాబూరావు కొడుకు మొండివాడు. ఆ మొండి కొడుకు కొడుకూడ కలిగేడు. వాడంటే బాబూరావుకు మహా ప్రేమ. తండ్రి ప్రేమను బలంగా దీసుకున్న సుపుత్రుడు పట్టపగలు కొంపలు దోచటంలో అపూర్వమైన కీర్తి గడించాడు. కాని వాడిచే తన్నులు తినేదాక! సందుల్లో పట్టుకుని కళ్ళకు గంతలుకట్టి కొట్టిన తన్నిన సందర్భాలు అనేకమున్నాయి. అలాంటి సత్కార్యాన్ని శ్రీనివాసరావు కూడ చేసుంటే బాబూరావు పట్టించుకునేవాడు కాదు. పొట్టి పహిల్వాన్ కొడుకు తన యింట్లో ప్రవేశించి వెండి పళ్ళెం ఎత్తుకుపోయాడని వ్రాత పూర్వకంగా పోలీసు స్టేషన్లో రిపోర్టు దాఖలుచేశాడు. బాబూరావు కొడుక్కి శ్రీకృష్ణ జన్మస్థానం ప్రాప్తించింది. పొట్టి పహిల్వాన్ విశ్వరూపం దాల్చాడు.

రాత్రి ఎనిమిది గంటల సమయం. పిండారబోసిన వెన్నెలతో, పృథ్వీపాల కడలిలావుంది. మందవదనాలు మల్లె సుమ మాలలతో మనోజ్ఞమవుతున్నాయి.

శ్రీనివాసరావు భార్యాపిల్లలతో వరండాలో కూర్చున్నాడు. పిల్లలు ఏవేవో కొంటెలు చెప్పుకుంటున్నారు. ఒక పక్క వాళ్ళకు సమాధానం చెబుతూనే భార్య పెదవులపై లాస్యం చేస్తున్న చిరునవ్వును వీక్షిస్తూ మధురానుభూతిపొందుతున్నాడు. ఆమె అందం తనకు కొత్త గాకపోయినా, అధరాల కదలికలో నూతన్న తద్యోతకమైంది. ఆ సమయంలో పిల్లలు ప్రక్కన లేకుంటే

"సుభద్ర నన్ను మోసం చేసింది" అని వాపోయాడు
వెంకటేశ్వరు.

"నాకు చాలా అన్యాయం చేసింది" అన్నాడు రమణ.

"నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటానని మాట తప్పిందయ్యా.
అంతకన్న మోసం ఉంటుందా?"

"నన్ను పెళ్ళిచేసుకుందయ్యా. అంతకన్నా అన్యాయం
ఏముంటుంది!"

అధరామృతాన్ని విడిచి పెట్టేవాడు కాదేమో! ఉద్వేగాన్ని చంపుకోవటానికి ప్రయత్నం చేయవలసి వచ్చింది! అదిగ్రహించిన ఆమె 'తిక్క కుదిరింది' అన్నట్లు కపోలాలు ఎగరేసింది! శ్రీనివాసరావు కంగారు పడిపోయాడు! భార్య సూచనతో వెళ్ళి తలుపు తీశాడు! అంతే! మళ్ళీ తను శ్రీనివాసరావునని తెలియటానికి ఐదునిముషాలు పట్టింది! బాబూరావు మస్తుగా తాగి వున్నాడు! ఆవేశంతో లయమైన అతని భీకరాకృతి అంతటి సురుల రూపాలకు తీసిపోదు!

ఎత్తుకొనివచ్చి వరండాలోకి విసిరేశాడు. శ్రీనివాసరావును వణుములు ఫెళఫెళమన్నవి, భార్యా పిల్లలతో సహా ప్రాణాలు అరచేతుల్లో పెట్టుకుని ఒల్కున్నారు. శ్రీనివాసరావుకు ఇక్కడా జీవితం మీద ఆశ సన్నగిల్లిపోయింది, బాబూరావు అన్నా సజీవంగా వదుల్తాడనేది అబద్ధం, ఒళ్లు తెలీకుండా తాగివున్నాడు భాగవతంలోని పద్యం జ్ఞాపకానికొచ్చింది వణుములు జివ్వుమనిలాగుతున్నా రివ్వుమనిలేచి లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు, "ఏయ్ ఏడికిరా.... ఆగు...." అంటూ బాబూరావు తూలుతూ ముందుకడుగువేశాడు. భార్యా పిల్లలు విర్జీవప్రతిమల్లా వుండిపోయారు, శ్రీనివాసరావు శక్తివంతా పుంజుకు వచ్చి గొరలుకోసే కత్తినిరెండుపొర్లు పొట్టి పహిల్వాన్ పొట్టలో దూర్చాడు పిడలను నీళ్ళు తాగనివ్వని పొట్టి పహిల్వాన్ బాబూరావు పెద్దశబ్దం చేస్తూ హీనంగా కూలిపోయాడు.

★